

Μονομελές Πρωτοδικείο Σπάρτης 112/1995

Πηγή: ΕΕργΔ Τομ.55, σελ. 357, 1996

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος: κ. ΕΥΑΓΓ. ΔΙΒΑΡΗΣ

Δικηγόροι: κ.κ. Γεωργ. Πολυχρονάκος, Θαλ. Πολυχρονάκος, Κ. Δημητρακόπουλος, Νικ. Σωτηρίου, Χρ. Πλειώτας, οι κυρίες Δήμητρα Μαρκοπούλου, Ευθυμία Πανταζοπούλου

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρ. 16 παρ.1 του από 24.7/25.8.1920 β.δ. με το οποίο κωδικοποιήθηκαν οι διατάξεις του ν. 551/1914 περί ευθύνης προς αποζημίωση των εξ ατυχήματος εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων και των μεταγενεστέρων τροποποιητικών αυτού νόμων, οι παθόντες από ατυχήματα του αρθρ.1 που μπορεί να αποδοθεί σε δόλο του εργοδότη ή του προσώπου, που έχει προστηθεί απ' αυτόν, καθώς και τα πρόσωπα, που δικαιούνται αυτά γι' αυτούς κατά τις διατάξεις του αρθρ.6, έχουν το εκλεκτικό δικαίωμα ν' ασκούν είτε την αξίωση προς αποζημίωση που πηγάζει από τον παρόντα νόμο είτε εκείνη του κοινού αστικού δικαίου. Το ίδιο ισχύει και για την περίπτωση κατά την οποία το ατύχημα επήλθε σε εργασία ή επιχείρηση, στην οποία το ατύχημα επήλθε σε εργασία, η επιχείρηση, στην οποία δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις ισχυόντων, διαταγμάτων ή κανονισμών περί των όρων ασφαλείας και εξ αιτίας της μη τηρήσεως τούτων. Κατά την παρ.3 του ιδίου αρθρ., σε περίπτωση επιλογής της κατά τον παρόντα νόμο αποζημιώσεως, τα ίδια πρόσωπα διατηρούν την κατά το κοινό αστικό δίκαιο προσήκουσα σ' αυτούς αξίωση εναντίον του υπαιτίου του ατυχήματος προσώπου, εφόσον αυτό είναι διαφορετικό από τον παρόντα νόμο υπόχρεο προς αποζημίωση. Εξάλλου, στο αρθρ. 60 παρ.2 α.ν. 1846/1951 "περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων" ορίζεται ότι σε περίπτωση ανικανότητας προς εργασία ή θανάτου από ατύχημα, που προκλήθηκε εξ αιτίας βιαίου συμβάντος κατά την εκτέλεση της εργασίας ή με αφορμή την εργασία (εργατικό ατύχημα) εάν ο παθών περιλαμβάνεται μεταξύ των ασφαλιστέων κατά τον παρόντα νόμο προσώπων ή σε περίπτωση θανάτου αυτού τα αναφερόμενα στο άρθρ. 28 παρ.6 του παρόντος νόμου πρόσωπα, δικαιούνται των παροχών της ασφαλίσεως του παρόντος νόμου, ο οικείος εργοδότης απαλλάσσεται της

υποχρεώσεως προς καταβολή της αποζημιώσεως, εξόδων νοσηλείας και κηδείας, που προβλέπεται από τις διατάξεις του β.δ. της 24.7.1920, στο δε άρθρ. 34 παρ.2 αυτού ότι εάν με δικαστική απόφαση βεβαιώνεται ότι το ατύχημα, που προκλήθηκε κατά την εκτέλεση της εργασίας ή με αφορμή την εργασία, οφείλεται σε δόλο του εργοδότη ή του προσώπου, που έχει προστηθεί από τον εργοδότη ή όταν πραγματοποιήθηκε σε εργασία ή επιχείρηση στην οποία δεν τηρήθηκαν διατάξεις ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών για τους όρους ασφαλείας των εργαζομένων σ' αυτές, βρίσκεται δε σε αιτιώδη συνάφεια με τη μη τήρηση των διατάξεων τούτων αυτός (εργοδότης) είναι υποχρεωμένος να καταβάλει α) στο ΙΚΑ ολόκληρη τη δαπάνη αυτού, που προκλήθηκε από τη χορήγηση παροχών, λόγω του ατυχήματος, β) στον παθόντα ή σε περιπτώσεις θανάτου αυτού στα κατά το άρθρ. 28 δικαιούμενα πρόσωπα, τη διαφορά μεταξύ του ποσού της κατά του Α.Κ. (άρθρ. 297, 298, 914) πλήρους αποζημιώσεως, που τους ανήκει και ολικού των παροχών, που πρέπει να τους χορηγηθούν σύμφωνα με τον παρόντα νόμο. Από τις προπαρατεθείσες διατάξεις του ν. 551 και της αρχής του επαγγελματικού κινδύνου, στην οποία στηρίζεται όλο το σύστημα του νόμου αυτού και η οποία (αρχή) έχει απορρεύσει από την διαπίστωση ότι το προσωπικό που απασχολείται στις επιχειρήσεις και εργασίες του άρθρου αυτού λόγω της βαθμιαίας εξοικιωέως του με τους κινδύνους που προκύπτουν από τη λειτουργία τούτων και της απορρόφησης της προσοχής του στην εκτέλεση των καθηκόντων του, οδηγείται σε παραμέληση των ενδεικνυόμενης προφύλαξης από τους κινδύνους που το περιστοιχίζουν, σαφώς προκύπτει ότι η αντικειμενική ευθύνη του εργοδότη προς αποζημίωση καλύπτει την αμέλεια του προστηθέντος υπαλλήλου ή εργάτη από την οποία προήλθε το ατύχημα όχι μόνον όταν το ατύχημα έπληξε αυτόν τον ίδιο αλλά και τους συναδέλφους του, επομένως στην περίπτωση της ειδικής αμέλειας δηλαδή εκείνης κατ' ακολουθίαν της οποίας δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις ισχυόντων νόμων κλπ περί των όρων ασφαλείας και στην οποία περίπτωση αναγνωρίζεται εκλεκτικό δικαίωμα αποζημιώσεως κατά τον ν. 551 ή το κοινό δίκαιο, εάν ο παθών επιλέγει την κατά του ν. 551 αποζημίωση απαλλάσσεται τόσον ο εργοδότης όσο και ο υπαίτιος του ατυχήματος προστηθείς διατηρουμένου του δικαιώματος σωρευτικής επιδίωξης αφμοτέρων των αποζημιώσεων μόνον εφόσον υπαίτιος του ατυχήματος είναι πρόσωπο

διαφορετικό του κατά τον παρόντα νόμο υποχρέου προς αποζημίωση, δηλαδή προσώπου άλλου από τον εργοδότη, τους προστηθέντες από αυτόν και τους εργαζομένους στην επιχείρηση εργατοϋπαλλήλους (βλ. Ολ. Α.Π. 1267/1976 ΝοΒ 25, 895, Ολ. Α.Π. 965/1985 Ελλ. Δικ. 26, 1131, Παύλου Ζιάννη, Εργατικά διαφοραί, εκδ. 1988, σελ. 137). Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα εκθέτει ότι μεταξύ αυτής και της πρώτης των καθ' ων καταρτίστηκε προφορικά σύμβαση εξαρτημένης εργασίας σε εκτέλεση της οποίας προσελήφθη από την τελευταία για να ασχοληθεί ως πωλήτρια στο τμήμα κρεάτων του Υποκαταστήματος της ("Super Market") στη Σπάρτη. Ότι κατά την εκτέλεση της εν λόγω εργασίας της (η αιτούσα) υπέστη, κατά το εργατικό ατύχημα που περιγράφεται λεπτομερώς σ' αυτήν (αίτηση) ακρωτηριασμό της δεξιάς χειρός, από αποκλειστική υπαιτιότητα τόσο της πρώτης των καθ' ων όσο και της δεύτερης και τρίτου τούτων. Ζητεί, συνακόλουθα, επικαλούμενη επείγουσα περίπτωση, να της επιδικαστούν προσωρινά, ως ασφαλιστικό μέτρο, απαιτήσεις: α) καθυστερουμένου μισθού και β) αποζημίωσης (θετικής και αποθετικής) για την απώλεια της ικανότητας εργασίας λόγω τραυματισμού κατά το προαναφερθέν εργατικό ατύχημα και συγκεκριμένα να υποχρεωθούν: 1) η πρώτη των καθ' ων στην καταβολή αποζημίωσης εφάπαξ 10.000.000 δρχ. και 150.000 δρχ. τον μήνα ως περιοδική παροχή ιδιωτικής σύνταξης, 30.000.000 δρχ. εφάπαξ αποζημίωσης προς χειρουργική αποκατάσταση του χεριού της, 100.543 δρχ. λόγω καθυστερουμένου μισθού και δώρου Χριστουγέννων, 200.000 δρχ. λόγω εξόδων νοσηλείας, ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης κλπ 2) η δεύτερη 10.000.000 δρχ. 150.000 δρχ. τον μήνα και 30.000.000 δρχ. για τις ίδιες παραπάνω αιτίες και 3) ο τρίτος τούτων, για τους ίδιους λόγους, 10.000.000 δρχ. 150.000 δρχ. το μήνα και 30.000.000 δρχ. Να απειληθούν οι νόμιμες ποινές κατά των καθ' ων για κάθε παράβαση της παρούσας απόφασης. Η αίτηση παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (αρθρ. 682 επ. Κ.Πολ.Δ.) και είναι νόμιμη στηριζόμενη στις προπαρατεθείσες στη μείζοντα πρόταση διατάξεις και εκείνες των αρθρ. 922, 929, 930, 931, 648, 652, 653, 657, 659, 662 Α.Κ. και 728 παρ. 1 περ. γ' και ε' 72 παρ. 176 Κ.Πολ.Δ. πλην του αιτήματος περί απειλής νομίμου ποινών που είναι μη νόμιμο και απορριπτέο, αφού προϋπόθεση εφαρμογής της διάταξης του αρθρ. 947 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.

είναι η ύπαρξη δικαστικής αποφάσεως περί καταδίκης σε πράξη ή παράλειψη (βλ. Μ.Πρ.Λεβ. 55/1980 Ελλ.Δικ. 21,540), ενώ το αίτημα να κηρυχθεί η παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή είναι χωρίς αντικείμενο, αφού η τελευταία είναι εκ του νόμου άμεσα εκτελεστή.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων αποδείξεως και ανταποδείξεως (ενός και δύο αντίστοιχα) και την ανωμοτί κατάθεση της αιτούσας, οι οποίοι εξετάστηκαν στο ακροατήριο του δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού, απ' όλα τα προσκομιζόμενα έγγραφα και από την εν γένει διαδικασία, πιθανολογούνται (αρθρ. 690 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.), κατά την κρίση του δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Στις αρχές Δεκεμβρίου 1994 η υπάλληλος της πρώτης των καθ'ων πληροφορηθείσα ότι το κρεοπωλείο της δεύτερης τούτων, που συστεγάζεται, ως υπομισθώτρια στο κείμενο στη Σπάρτη (οδός Ορθίας Αρτέμιδος αριθμ. *) υποκατάστημα αυτής (πρώτης των καθ'ων) έχει ανάγκη από μια νεαρή γυναίκα για να εργαστεί σ' αυτό, τηλεφώνησε στην τότε άνεργη συγχωριανή της - αιτούσα και της πρότεινε να επιδιώξει τη θέση αυτή εργασίας. Η αιτούσα ήλθε πράγματι σε συνεννόηση με τους εκπροσώπου της δεύτερης των καθ'ων και συγκεκριμένα με τους εργαζομένους στο εν λόγω κρεοπωλείο της Α.Α. (τρίτο των καθ'ων), και Μ.Σ. και κυρίως με τον τρίτο των καθ'ων, που είναι επικεφαλής του κρεοπωλείου και υπεύθυνος έναντι της εργοδότηδός του εταιρείας "Γ.Κ. και Σία ΟΕΒΕ", που σημειωτέον εδρεύει και διατηρεί γραφεία στην Καλαμάτα, ενώ η Μ.Σ. είναι πωλήτρια στο παραπάνω κρεοπωλείο. Έτσι, μεταξύ της αιτούσας και του ενεργούντος εν προκειμένω, ως εκπροσώπου της δεύτερης των καθ'ων στις 16.12.1994 καταρτίστηκε προφορικά σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, σε εκτέλεση της οποίας η αιτούσα θα προσέφερε τις υπηρεσίες της στο κρεοπωλείο της εργοδότηδος εταιρείας ως πωλήτρια κρεάτων, ασχολούμενη παράλληλα με τη διαρρύθμιση του ψυγείου, την κοπή των κρεάτων σε κομμάτια με μαχαίρι και μπαλντά και επιπρόσθετα θα τοποθετούσε κομμάτια κρέατος στην ειδική κιμαδομηχανή για την κοπή του κιμά παρουσία του πελάτη. Στα καθήκοντά της θα περιλαμβάνονταν και το κτύπημα των πωλουμένων ειδών στην ταμιακή μηχανή της δεύτερης των καθ'ων. Η αιτούσα ανέλαβε πράγματι εργασία αυθημερόν στον εμβαδού 20 τ.μ. χώρο της δεύτερης των καθ'ων, που στεγάζεται στο προαναφερθέν κτίτιο

του εν λόγω "Super Market" της πρώτης τούτων, και ασχολήθηκε κατά τη διάρκεια οκτώ συνεχόμενων ημερών, ήτοι από τις 16.12.1994 οπότε και εργάστηκε αδιαλείπτως επί επταώρου βάσεως δηλαδή από τις 13.30' μέχρι 20.30', στη συνέχεια δε από 17.12.1994 μέχρι 24.12.1994 συνεχώς επί δεκάωρο καθημερινώς ήτοι από 08.00' έως 14.00' και από 16.30' έως 20.30' καθημερινώς, πλην Παρασκευής, οπότε το βραδυνό ωράριο εργασίας ήταν από 17.30', ακολούθως δε εργάστηκε κατά τις ημέρες Τρίτη 27.12.1994 και Τετάρτη 28.12.1994, μόνο στη βραδυνή βάρδια, ήτοι από 16.30' έως 20.30' συμπληρώνοντας έτσι ενενήντα πέντε (95) συνολικά ώρες εργασίας στην υπηρεσία της δεύτερης των καθ'ων Ο.Ε.Β.Ε. Μεταξύ της τελευταίας ως υπομισθώτριας και της πρώτης των καθ'ων ως υπεκμισθώτριας καταρτίστηκε, δυνάμει του από 15.12.1993 συνταχθέντος στην Αθήνα ιδιωτικού συμφωνητικού υπομισθώσεως, που κατατέθηκε νόμιμα στην αρμόδια, λόγω έδρας της υπεκμισθώτριας, ΔΥΟ ΦΑΕ Πειραιώς, έναντι μηνιαίου μισθώματος 300.000 δρχ. που καταβάλλεται έκτοτε ανελλιπώς μέχρι σήμερα. Βάσει του παραπάνω συμφωνητικού υπεκμισθώνεται στη δεύτερη των καθ'ων ειδικώς διαμορφωμένο τμήμα - κατάστημα κρεοπωλείου εμβαδού 20 τ.μ. στο ισόγειο της επιχείρησης υπεραγορών της πρώτης των καθ'ων ("Super Market") στην οδό Ορθίας Αρτέμιδος αριθμ. * της Σπάρτης και συμφωνείται μεταξύ των εν λόγω συμβαλλομένων η αποκλειστική ευθύνη της δεύτερης των καθ'ων-υπομισθώτριας για οποιαδήποτε ζημία σε πρόσωπα ή πράγματα, που θα προέκυπτε εξ αφορμής της συμβάσεως αυτής και της υποχρέωσης της ίδιας (β' καθ'ων) στην καταβολή οποιουδήποτε φόρου ή τέλους κλπ. προερχομένου από τη χρήση του παραπάνω κρεοπωλείου. Η πλήρης αυτοτέλεια και επιχειρησιακή αυτονομία της δεύτερης των καθ'ων από την πρώτη τούτων συνάγεται από τη χρήση δικής της αποκλειστικά ταμιακής μηχανής, που εκδίδει αποδείξεις εισπράξεως με την επωνυμία της, γεγονός, που παραδέχεται, άλλωστε και η αιτούσα (βλ. κατάθεσή της), από τη θέση των πωλουμένων ειδών σε διαφανή πλαστική σακκούλα σε αντίθεση με την επιχείρηση της πρώτης των καθ'ων που χρησιμοποιεί αδιαφανή σακκούλα με την δική της επωνυμία και από το ότι η αιτούσα και οι λοιποί δύο συνάδελφοί της (γ' καθ'ων και Μ.Σ.) έφεραν ένδυμα και κάλυμμα της κεφαλής χωρίς κανένα διακριτικό γνώρισμα σε αντίθεση με το προσωπικό της πρώτης των καθ'ων, που σαφώς φορούσαν ενδυμασία και καπέλλο με την επωνυμία της

τελευταίας. Ανεξάρτητα δε από το ότι η δεύτερη των καθών δεν είχε εφοδιάσει το κρεοπωλείο της με ξεχωριστή άδεια λειτουργίας και βρισκόταν σε αταξία σε σχέση με την υγειονομική υπηρεσία, εξαιτίας της οποίας επαπειλούντο εναντίον της οι νόμιμες κυρώσεις (βλ. σχετ. το με αριθμ. πρωτ. 2633/30.3.1995 έγγραφο του Τμήματος Υγείας της Νομαρχίας Λακωνίας), για την αποζημίωση του μισθωτού από εργατικό ατύχημα ευθύνεται αποκλειστικά ο προσλαβών, διότι μόνον αυτός θεωρείται ως άμεσος εργοδότης του (πρβλ. Ολ. Α.Π. 296/1972, Δημ. Παπαδημητρίου, Εργατικών Δίκαιον, σελ. 313). Περαιτέρω, από τα ίδια παραπάνω αποδεικτικά μέσα, πιθανολογείται ότι στις 28.12.1994 και ώρα 19.45', ενώ είχε μειωθεί αισθητά η κίνηση πελατών σε όλους τους χώρους του Super Market της πρώτης των καθών και κατ' επέκταση στο κρεοπωλείο της δεύτερης τούτο και το προσωπικό των εν λόγω επιχειρήσεων είχε αρχίσει την τακτοποίηση των εμπορευμάτων και τον καθαρισμό των χώρων για την επόμενη εργάσιμη ημέρα, ο δε τρίτος των καθ'ων και επικεφαλής του κρεοπωλείου της δεύτερης των καθ'ων Α.Α. εξυπηρετούσε τον εργαζόμενο στην πρώτη τούτων Ι.Β. που ήθελε να αγοράσει κρέας. Ταυτόχρονα προσήλθε στο κρεοπωλείο ένας πελάτης και παρήγγειλε ένα κιλό κιμά. Επειδή, ο τρίτος των καθ'ων ήταν απασχολημένος με τον Ι.Β., ανέθεσε στην αιτούσα να εξυπηρετήσει τον πελάτη. Η αιτούσα έκοψε το ανάλογο κομμάτι και έθεσε σε κίνηση την κιμαδομηχανή, βάζοντας τον διακόπτη λειτουργίας στη θέση "ένα" και στη συνέχεια εναπόθεσε τα προς κιμαδοποίηση προοριζόμενα τεμάχια του κρέατος επάνω στο μεταλλικό ταψί της κιμαδομηχανής, που φέρει την οπή εισόδου προς τον κοχλία αυτής. Στη συνέχεια τα έσπρωξε με το αριστερό της χέρι με τη βοήθεια ειδικού ξύλου, που σημειωτέον από κανένα αποδεικτικό στοιχείο, δεν προκύπτει ότι δεν ήταν το προσήκον και κατάλληλο για την εργασία αυτή και με το δεξιό χέρι έπαιρνε τον κιμά, που έβγαινε από την οπή εξόδου της μηχανής, μετά την κιμαδοποίηση του κρέατος. Στη συνέχεια συγκέντρωσε την κιμαδοποιηθείσα ήδη μια φορά ποσότητα κρέατος και την ξαναέβαλε για τη δεύτερη φάση στην οπή εισόδου της κιμαδομηχανής, πήρε το ειδικό ξύλο και άρχισε με το δεξιό της χέρι, που σημειωτέον, λόγω της επαφής του με τον κιμά είχε καλυφθεί με λίπος, να σπρώχνει την εν λόγω ημιτελή ποσότητα κιμά προς τον κοχλία της κιμαδομηχανής. Λόγω της μεγαλύτερης πίεσης, που άσκησε από προφανή απειρία της στον χειρισμό της μηχανής, επάνω στο ξύλο, στο οποίο επίσης

είχε σχηματιστεί λιπαρότητα, γλύστρησε το δεξιό χέρι της αιτούσας και ενεπλάκη αναπόφευκτα στον κοχλία, ο οποίος τίναξε προς τα πάνω το ξύλο. Ενώ το χέρι της άρχισε σταδιακά να πολτοποιείται στο εσωτερικό της μηχανής, αφού πετάχτηκε ένας πίδακας αίματος από αυτή, η αιτούσα προσπάθησε απεγνωσμένα να κλείσει τον διακόπτη της κιμαδομηχανής, για να τη θέσει εκτός λειτουργίας, πράγμα που επιδείνωσε την κατάσταση και ταυτόχρονα κάλεσε σε βοήθεια τον απέχοντα 1 έως 1,50 μέτρα από την κιμαδομηχανή τρίτο των καθ'ων, ο οποίος, προς στιγμή, σάστισε εύλογα για μερικά δευτερόλεπτα με τη θέα ενός τόσο ασυνήθους και σοβαρού, για τα κοινά μέτρα ατυχήματος, πλην όμως ανέκτησε σχετικά την αυτοκυριαρχία του και έσπευσε να κλείσει τον διακόπτη της μηχανής. Στη συνέχεια ανέσυρε το ακρωτηριασμένο χέρι της αιτούσας και το έσφιξε προς το στήθος του για να σταματήσει η αιμορραγία (βλ. σχετ. κατάθεση αιτούσας στα πρακτικά της δίκης). Κρατώντας έτσι το χέρι της αιτούσας, που, καθόλο αυτό το διάστημα επεδείκνυε αξιοσημείωτη ψυχραιμία και καρτερικότητα αλλά και διαύγεια σκέψης, κατευθύνθηκαν αμφότεροι προς την έξοδο του «Super Market», απ' όπου διακομίστηκε με Ι.Χ.Ε. ιατρού πελάτιδος, που προσέτρεξε σε βοήθεια, στο νοσοκομείο Σπάρτης και από εκεί στις 29.12.1994 στο ΚΑΤ Κηφισιάς Αττικής, όπου υποβλήθηκε σε χειρουργικό καθαρισμό και διαμόρφωση του κολοβώματος του δεξιού αντιβραχίου και νοσηλεύτηκε μέχρι τις 12.1.1995. Η αιτούσα υπέστη συγκεκριμένα ακρωτηριασμό του δεξιού άνω άκρου από το ύψος του άνω τριτημορίου του αντιβραχίου (βλ. σχετ. την με αριθμ. πρωτ. 22.3.1995 ιατρική γνωμάτευση του Δ/ντή της Κλινικής Πλαστικής Χειρουργικής και Εγκαυμάτων του ΚΑΤ Α.Λ.) Υπό τα περιστατικά αυτά το ένδικο εργατικό ατύχημα είναι αποδοτέο, στην εξομοιούμενη με δόλο, μη τήρηση εκ μέρους της δεύτερης των καθ'ων και του προστηθέντος απ' αυτήν τρίτου τούτων των διατάξεων ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων και κανονισμών για τους όρους ασφαλείας των εργαζομένων στο κρεοπωλείο της τελευταίας (βλ. σχετ, την υπ'αριθμ. 965/1985 απόφαση της Ολ. Α.Π. που κάλυψε νομοθετικώς το μέχρι τότε στασιαζόμενο ζήτημα, που προέκυψε από την εφαρμογή των συνδυασμένων διατάξεων των αρθρ. 16 ν. 551/1914 και 60 παρ.2 και 34 παρ.2 ν. 1846/1951 περί ΙΚΑ, δεχόμενη ευθύνη του εργοδότη για αποκατάσταση της ζημίας του υποστάντος το ατύχημα εργαζομένου κατά το κοινό αστικό δίκαιο, εκτός από την περίπτωση του δόλου αυτού (εργοδότη)

και στην περίπτωση που τούτο (ατύχημα) προήλθε από τη μη τήρηση των εν λόγω μέτρων ασφαλείας. Στην επέλευση όμως του επιζήμιου αυτού αποτελέσματος συντέλεσε από δικό της πταίσμα (αμέλεια) και μάλιστα κατά ποσοστό 30% και η αιτούσα, η οποία συγκεκριμένα, αποκλίνοντας από τη συμπεριφορά του μέσου επιμελούς ανθρώπου, δεν φρόντισε, πριν προβεί στη δεύτερη φάση της κιμαδοποίησης, που αναφέρθηκε, να καθαρίσει τόσο το δεξί της χέρι όσο και το ειδικό ξύλο από τα υπάρχοντα σ' αυτά υπολείμματα λίπους από την επαφή τους με τον κιμά. Ειδικότερα, από όλα τα παραπάνω αποδεικτικά μέσα, πιθανολογείται ότι οι διάδικοι και τρίτος των καθ'ων δεν γνωστοποίησαν στην μόλις προ δωδεκαήμερου προσληφθείσα αιτούσα τον επαγγελματικό κίνδυνο από την εκτέλεση της εργασίας της, εν όψει του ότι της ανέθεσαν, ευθύς εξ αρχής, παρά τις διατυπωθείσες εκ μέρους της επιφυλάξεις, την κοπή κιμά, λαμβάνοντας υπόψη την άγνοιά της και δεν επέβλεψαν την ορθή εφαρμογή των μέτρων υγιεινής και ασφάλειας της εργασίας, εν όψει μάλιστα της χρήσης της παραπάνω κρεατομηχανής, παραβιάζοντας αμφότεροι τις διατάξεις των αρθρ. 24-29, 32, ν. 1568/1985, και της ΑΙΒ 8577/1983 απόφασης Υπουργείου Υγείας. Αντίθετα, δεν προέκυψε υποχρέωση τούτων για εφοδιασμό της αιτούσας με ειδικά χειρόκτια (γάντια) για τον χειρισμό της κιμαδομηχανής, δεδομένου αυτά προορίζονται για την προστασία του χεριού του εργαζομένου σε κρεοπωλείο κατά την κοπή του κρέατος και συγκεκριμένα αυτού (χεριού), που κρατεί σταθερά το προς κοπή κομμάτι κρέατος. Εξάλλου, δεν πιθανολογείται καμμία υπαιτιότητα του τρίτου των καθ'ων σε σχέση με τη στάση, που τήρησε ο τελευταίος μόλις αντελήφθη την εμπλοκή του χεριού της αυτού, πέρα από την προαναφερθείσα ανθρωπίνως αναπόφευκτη στιγμιαία ταραχή του με τη θέα της σκηνής του ατυχήματος, ούτε η συμπεριφορά του αυτή αντιστρατεύεται κάποια συγκεκριμένη διάταξη νόμου. Η ίδια η παθούσα άλλωστε δεν κατέθεσε σχετικά με το θέμα αυτό, δηλαδή την όλη συμπεριφορά του τρίτου των καθ'ων κατά τη στιγμή του ατυχήματος, κάτι επιβαρυντικό εναντίον του. Περαιτέρω, πιθανολογείται ότι ο μισθός ανερχόταν, κατά το χρόνο του ατυχήματος στο ποσόν των 130.456 δρχ. τον μήνα, ήτοι βασικός μισθός 107.694 δρχ. (βλ. αρθρ. 1 επ. της από 11.4.1994 σ.σ.ε.) συν προσαύξηση επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας 10% (βλ. από 7.4.1993 σ.σ.ε.) συν 3 κιλά κρέατος (παρ. 6 της με αριθμ. 51/1982 Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών) αξίας κατά μέσου

όρου 3.000 δρχ. το κιλό, απαγορευμένου του συμψηφισμού τους με τις λοιπές αποδοχές, δηλαδή συν 12.000 δρχ. το μήνα. Το ύψος του μισθού της αιτούσας άλλωστε, συνομολογείται από την δεύτερη των καθ'ων εργοδότηδα έτσι, λοιπόν, το σύνολο των ετησίων αποδοχών της αιτούσας θα ανερχόταν συνολικά στο ποσό των 1.826.384 δρχ. (μηνιαίος μισθός 130.456 X 14 μήνες, ήτοι 12 μήνες πραγματικής εργασίας, ένα μήνα, που αντιστοιχεί στο δώρο Χριστουγέννων και ένα μήνα που αντιστοιχεί στο δεκαπενθήμερο δώρου Πάσχα και στο δεκαπενθήμερο άδειας). Η αιτούσα είναι σήμερα 29 ετών και επρόκειτο να συνταξιοδοτηθεί από το ΙΚΑ, στο οποίο είναι ασφαλισμένη, το έτος 2031, οπότε συμπληρώνει το 65^ο έτος της ηλικίας της και ως εκ τούτου υπολείπεται χρονικό διάστημα 36 ετών παροχής εξαρτημένης εργασίας κατά το οποίο θα πάσχει διαρκώς από αναπηρία μείζονα του 75%. Επίσης, μέχρι το έτος 2000 η αιτούσα σκόπευε να παντρευτεί και να αποκτήσει δύο παιδιά και ως εκ τούτου η αιτούσα θα απολάμβανε επιπρόσθετα οικογενειακό επίδομα 10% επί του βασικού μισθού και ακόμη επίδομα τέκνων και πολυετίας ποσοστού 15% ήτοι σύνολο προσαυξήσεως λόγω επιδομάτων 25%.

Έτσι λοιπόν, εάν δεν τραυματιζόταν η αιτούσα ο μισθός της με τις παραπάνω προσαυξήσεις θα ανερχόταν, σύμφωνα με τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων, το έτος 2000 σε 163.070 δρχ. τον μήνα και κατ' έτος (14 μήνες) σε 2.282.980 δρχ. δηλαδή 70.772.380 δρχ. για το χρονικό διάστημα από 2000 έως 2031, στο οποίο προστιθέμενο το σύνολο των αποδοχών, που θα εισέπραττε κατά την πενταετίαν 1995-1999, ήτοι 9.131.920 δρχ. προκύπτει σύνολο διαφυγόντος κέρδους της αιτούσας για τα επερχόμενα 36 έτη προσφοράς εργασίας εκ μέρους της 79.904.300 δρχ. Ήδη η αιτούσα, στην παρούσα φάση, περιορίζει το παραπάνω ποσόν αποζημίωσης για την αποκατάσταση της αποθετικής ζημίας, που υπέστη συνεπεία του ένδικου εργατικού ατυχήματος στο ποσόν των 10.000.000 δρχ. εφάπαξ και 150.000 δρχ. σε μηνιαίες περιοδικές παροχές, υπό τύπον ιδιωτικής συντάξεως, από τον Μάρτιο 1995 εωσότου εκδοθεί οριστική απόφαση επί της κρινόμενης διαφοράς από το Πολυμ. Πρωτ. Σπάρτης που θα κρίνει τη σχετική τακτική αγωγή της αιτούσας. Όσον αφορά το αιτούμενο ποσόν των 30.000.000 δρχ. που αντιπροσωπεύει τη θετική ζημία, που θα υποστεί στο μέλλον η αιτούσα για να τοποθετήσει αυτή βιονικό χέρι στη θέση του ακρωτηριασμένου, τούτο,

ως έχει, παρίσταται ως εντελώς αόριστο και ανεπίδεκτο δικαστικής εκτιμήσεως και πρέπει κατά τούτο η αίτηση να απορριφθεί ως απαράδεκτη, διότι δεν εκτίθεται στο δικόγραφο αυτής κανένα συγκεκριμένο στοιχείο για την κατά νόμο επιδίωξή του. Πλην όμως θα επιδικασθεί υπέρ της αιτούσας ένα μέρος αυτού ύψους 2.000.000 δρχ. που είναι απαραίτητο για τη μετάβαση της αιτούσας και παραμονή στην αλλοδαπή σ' ένα εξειδικευμένο νοσηλευτικό ίδρυμα, για όσο χρονικό διάστημα κριθεί απαραίτητο, προκειμένου να διερευνηθεί σε πρώτη φάση ποιες είναι οι δυνατότητες αυτής για την τοποθέτηση βιονικού χεριού, ο συνολικός χρόνος παραμονής και οι οικονομικές προϋποθέσεις, που είναι απαραίτητες για να υποβληθεί η αιτούσα στην σχετική χειρουργική επέμβαση. Η αιτούσα, επίσης, υποχρεώθηκε να δαπανήσει, εξ αιτίας του ατυχήματος, 200.000 δρχ. συνολικά για νοσήλεια, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, παροχή εμπλουτισμένης σε θρεπτικά συστατικά τροφής, έξοδα μετακινήσεως της ίδιας και των προσώπων, που τη συνοδεύαν, λόγω της αδυναμίας της να αυτοεξυπηρετηθεί από και προς τα νοσοκομεία Σπάρτης και Αθηνών. Εξάλλου, για το χρονικό διάστημα, που εργάστηκε στη δεύτερη των καθ'ων, από 16.12.1994 μέχρι 28.12.1994 ήτοι για 93 ώρες εργασίας, αφού υπολογιστούν οι προσαυξήσεις του ωρομισθίου για υπεργασία για απασχόλησή της κατά τη διάρκεια των εορτών, αργιών και Κυριακών και για παράνομη υπερωριακή απασχόληση συν ποσοστό που αναλογεί από το δώρο Χριστουγέννων 1994, το σύνολο των αποδοχών της αιτούσας ανέρχεται στο, ομολογούμενο, άλλωστε από τη δεύτερη των καθ'ων, ποσόν των 100.543 δρχ. Σημειώνεται, ότι μέχρι στιγμής η αιτούσα δεν έχει κριθεί ακόμη ανάπηρη από τα αρμόδια υγειονομικά όργανα του ΙΚΑ, γι' αυτό δεν της χορηγείται προς το παρόν σύνταξη αναπηρίας, ενώ της έχει καταβληθεί ποσόν 150.000 δρχ. ως επίδομα ασθενείας για το χρονικό διάστημα από 13.1.1995 μέχρι 12.4.1995 (βλ. σχετ. με αριθμ. πρωτ. 722/20.2.1995 έγγραφο του ΙΚΑ). Συνεπώς, πρέπει η υπό κρίση αίτηση να απορριφθεί ως προς την πρώτη των καθ'ων, για έλλειψη παθητικής νομιμοποίησης και ως προς τον τρίτο τούτων, αναφορικά με την αδικοπραξία, που του αποδίδεται, ως ουσιαστικά αβάσιμη (δεν υφίσταται δε ευθύνη αυτού προς αποζημίωση της παθούσας αιτούσας ως προστηθέντος από την β' καθ'ων, σύμφωνα με την Ολ. Α.Π. 1267/1976, οπ. Παρ.) και για να γίνει εν μέρει δεκτή ως προς την

δεύτερη τούτων, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό, αφού από όλα όσα προεκτέθηκαν πιθανολογείται επείγουσα περίπτωση να της επιδικαστούν προσωρινά τα ποσά που προαναφέρθηκαν. Τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ της αιτούσας και της πρώτης και τρίτου των καθ'ων, επειδή υπήρχε εύλογη αμφιβολία σ' αυτήν (αιτούσα) για την έκβαση της δίκης και μεταξύ αιτούσας και δεύτερης τούτων, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας τούτων (αρθ. 178 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.)

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την αίτηση ως προς την πρώτη και τον τρίτο των καθ'ων. Δέχεται εν μέρει αυτήν, ως προς την δεύτερη των καθ'ων. Υποχρεώνει την τελευταία να καταβάλει στην αιτούσα εφάπαξ δώδεκα εκατομμύρια τριακόσιες χιλιάδες πεντακόσιες σαράντα τρεις (12.300.543) δρχ. και εκατόν πενήντα χιλιάδες (150.00) δρχ. το μήνα, εωσότου εκδοθεί οριστική απόφαση για την κύρια υπόθεση.